

Nr 523.

Av herr **Spetz**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 59 föreslås lag om gräns mot allmänt vattenområde. Något sådant stadgande finnes icke förut i svensk lagstiftning. Frågan har en gång tidigare — år 1921 — förelagts riksdagen men blev då avslagen, att döma av debatten i kamrarna beroende på att riksdagen ansåg att förslaget gav strandägaren för vidsträckt rätt.

Nu föreliggande förslag går enligt min mening längre än 1921 års förslag.

Då det som ovan sagts nu gäller att för första gången i svensk lagstiftning fastställa äganderätt i havet, synes det mig att den största försiktighet bör iakttagas. Det är lättare att vidga en rätt än att inskränka på en redan fastslagen.

Det föreliggande förslaget synes mig särskilt på en punkt leda till orimliga konsekvenser. Vid Sveriges kuster finnas mångenstädes havsvikar av flera mils längd, vilka i sina inre delar kunna hava en bredd på flera kilometer öppet vatten. Därest en sådan havsvik står i förbindelse med havet över ett sund av en kilometers bredd, gäller vid dess stränder förslagets huvudregel, strandregeln, innebärande att fastigheternas vattengräns mot allmänt vatten går 300 meter från stranden eller vid 3-metersdjupkurvan i den mån denna går längre från stranden. Finnas däremot vid havsvikens mynning öar av större längd än 100 meter, vilka skiljas från varandra eller fastlandet av sund understigande en kilometer, då blir allt vatten därinnanför enskilt vatten, oavsett om förhållandena vid stranden äro exakt lika i övrigt. Det avgörande blir ett förhållande rådande miltals från den fastighet det i det enskilda fallet rör sig om. Det synes mig uppenbart att en lagstiftning med dylika konsekvenser icke bör genomföras. Då förslaget även i övrigt synes mig böra överarbetas hemställer jag,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 59.

Stockholm den 17 oktober 1950.

Gunnar Spetz.